

کارگران همه کشورها متحد شوید!

پس از نقش آفرینی مخرب رهبران تشکل‌های زرد حکومتی در شورای عالی کار و تصویب حداقل مزد برخلاف خواست کارگران، رژیم ولایی با حذف ارز ترجیحی ۴۲۰۰ تومانی و افزایش ده برابری قیمت آرد، صنایع غذایی و افزایش رسمی قیمت اساسی‌ترین کالاهای مورد نیاز زحمتکشان مانند مرغ، تخم مرغ، روغن نباتی، و لبنیات، هدف کارگزاران رژیم آزادسازی کامل اقتصاد و به گفته اقتصاددانی، خارج کردن بیشتر درآمدهای ارزی کشور بوده است. علی‌بهداری جهرمی، سخنگوی دولت، با تأکید بر اینکه "این دولت خود را دولت مردمی می‌داند، ۱۶ اردیبهشت‌ماه دلیل عمده حذف ارز ترجیحی و افزایش لگام گسیخته قیمت آرد را "قاچاق" دانست و یکی "از اولویت‌های دولت برای از بین بردن فقر" را "اصلاح نظام پرداخت یارانه" عنوان کرد. جالب است که حتی روزنامه‌های اعتماد و همدلی ۱۸ اردیبهشت‌ماه "قاچاق" ۳ میلیون تن آرد را "ادعایی دروغین" خواندند. رئیس هیئت مدیره "انجمن صنفی آردسازان ایران" به روزنامه اعتماد گفت: "ظرفیت هر کامیون برای جابه‌جایی آرد ۱۰ تن می‌شود و این میزان آرد باید با ۳۰۰ هزار کامیون قاچاق شده شود و روزانه باید هزار کامیون از مرزها خارج شوند و هیچ‌کس هم جلوی این میزان قاچاق را نگیرد." بهادری در توجیه سخنان خود به ایسا گفت: "برای تامین کالاهای اساسی با ارز یارانه‌ای ما حدود ۲۰ میلیارد دلار منابع نیاز داریم. در حالی که در بودجه امسال حدود ۹ میلیارد دلار پیش‌بینی شده است." بودجه سال ۱۴۰۱ را خود دولت رئیسی نوشته و ۲۰ میلیارد دلار لازم برای کالاهای اساسی در سال‌های اخیر نیز در حذف

ادامه در صفحه ۳

احیای حقوق سندیکایی، حذف پیمانکاران کار، و تأمین امنیت شغلی

شماره ۵۹، ۲ خرداد ۱۴۰۱

هدف واقعی در حاشیه‌سازی برای مزد چیست؟

روز ۱۹ اردیبهشت‌ماه علی خامنه‌ای در دیدار با کارگران عوام‌فریبانه "واگذاری‌های نادرست"، "قاچاق و واردات بی‌رویه" را خنجری بر قلب "تولید" و "اشتغال کارگران" خواند. نه فقط غارت منابع ملی در قالب خصوصی‌سازی، بلکه واردات بی‌رویه، تلاش بی‌وقفه برای آزادسازی مزد و ارزان‌تر کردن نیروی کار، آزادسازی کامل اقتصاد و حذف ارز ترجیحی و افزایش لگام‌گسیخته قیمت کالاهای مورد نیاز زحمتکشان نیز نتیجه اجرای سیاست‌های تعدیل ساختاری با آگاهی و حمایت کامل خود خامنه‌ای انجام گرفته‌اند. بنابراین، سخنان ولی فقیه چیزی جز عوام‌فریبی نیست که البته هدف مشخصی را دنبال می‌کند.

با رشد اعتراض‌های کارگری، رژیم ولایی با توسل به ایجاد فضای ارباب و فریب می‌کوشد رهبری تشکل‌های زرد حکومتی را بزرگ‌نمایی کند. در شرایطی که خط فقر حداقلی در اسفندماه پارسال ۱۴ میلیون تومان در ماه بود، کارگزاران وزارت اقتصاد نرخ سبد معیشت خانوار کارگری را ۹ میلیون تومان تعیین کردند و دو گروه کارفرمایی و به اصطلاح کارگری در شورای عالی کار نیز به ۹ میلیون تومان رضایت دادند. رهبران تشکل‌های زرد حکومتی در گروه کارگری و به اصطلاح به نمایندگی از طرف کارگران به ۹ میلیون تومان نیز بسنده نکرده و به صورت هماهنگ خواستار صرفاً "سهمی" از ۹ میلیون تومان شدند. در نهایت، روز ۱۹ اسفندماه ۱۴۰۰ با افزایش ۵۷/۴ درصدی حداقل مزد موافقت شد. دولت رئیسی به‌منزله بخشی از یورش به معیشت زحمتکشان در بند ۴-۱ تبصره ۱۲ بودجه ۱۴۰۱، افزایش حقوق کارگران دولت را فقط ۱۰ درصد در نظر گرفته بود. بعد از هفته‌ها سفر کارگران دولتی از استان‌های مختلف به تهران و برگزاری تجمع‌های اعتراضی در مقابل مجلس، شورای نگهبان، و ساختمان ریاست جمهوری،

ادامه در صفحه ۳

اعتراض‌های مردمی به افزایش قیمت‌ها و اولویت‌های جنبش کارگری - سندیکایی در مقطع زمانی کنونی؛ تشدید مبارزه، اعتصاب و اتحاد عمل فراگیر

اعتراض توده‌های تهیدست در شهرهای مختلف کشور به سیاست‌های ضد ملی حکومت جمهوری اسلامی، دیکتاتوری حاکم را به‌هراس افکنده است. سرکوب، ایجاد فضای امنیتی، جو ارباب، پرونده‌سازی، بازداشت گسترده مبارزان و فعالان صنفی - اجتماعی و کارگری و سیاسی همراه با تبلیغات فریبکارانه واکنش تا کنونی رژیم به این اعتراض‌ها بوده است. سال جاری به‌دلیل وخامت بیشتر اوضاع اقتصادی و رشد سرسام‌آور قیمت‌ها نارضایتی و اعتراض طبقه کارگر و زحمتکشان در سراسر کشور زرفش یافته است. اعتصاب مجدد کارگران پروژه‌های صنایع نفت، گاز، و پتروشیمی در منطقه گازی پارس جنوبی - عسلویه، گردهمایی سراسری فرهنگیان، اعتراض بازنشستگان و مستمری‌بگیران کشور، اعتصاب کارگران نوبتی‌کار در منطقه‌های کارون، مارون، و گچساران، رشته اعتصاب‌های پراکنده کارگران شهرداری‌ها در چندین شهر کشور، فراخوان‌های اعتراضی پرستاران و زحمتکشان بخش بهداشت و درمان، اعتراض و اعتصاب کارگران و تکنیسین‌های صنعت برق و توانیر و اعتصاب رانندگان شرکت اتوبوس‌رانی تهران و حومه و نظایر آن

ادامه در صفحه ۲

**پیش به سوی سازمان دهی مبارزه سراسری کارگران و زحمتکشان
بر ضد ظلم، بی‌عدالتی و سرکوب حقوق صنفی!**

ادامهٔ اعتراض‌های مردمی به افزایش ...

فضای ملت‌هپ مراکز صنعتی - تولیدی و خدماتی میزان نارضایتی کارگران و زحمتکشان را به خوبی آشکار می‌سازد. در مقابل این نارضایتی ژرف، رژیم مجموعه سیاست‌هایی را در تقابل با زحمتکشان در دستور کار قرار داده است. واکنش حکومت جمهوری اسلامی در ارتباط با جنبش اعتراضی کارگران و زحمتکشان از جمله گردهمایی سراسری فرهنگیان برنامه‌ای چندوجهی است که تهدید، تطمیع، نفوذ، ایجاد تفرقه و شکاف در جنبش، و فرسایشی ساختن حرکت‌های اعتراضی را شامل می‌شود. بازداشت فعالان کانون صنفی فرهنگیان پیش از آغاز گردهمایی روز جهانی کارگر و دستگیری تعداد دیگری در جریان تجمع در نقاط مختلف کشور هم‌زمان با اعلام وعده‌های توخالی یا همراهی و همدلی ریاکارانهٔ برخی مسئولان درجه دوم و سوم رژیم با اعتراض‌ها، برنامهٔ چندلایهٔ مهار، کنترل و سرکوب جنبش کارگری و حرکت‌های سندیکایی را نشان می‌دهد. به علاوه، رئیس کمیسیون اقتصادی مجلس درست زمانی که کارگران، فرهنگیان و دیگر زحمتکشان امسال در روز جهانی کارگر بر ادامهٔ مبارزه‌شان به خاطر تامین مطالبه‌هایی مانند امنیت شغلی، توقف خصوصی‌سازی، و افزایش عادلانهٔ دستمزد تاکید داشتند، به پیروی از موضع‌های اتاق بازرگانی، تجدیدنظر در "افزایش" ۵۷ درصدی دستمزد را خواستار می‌شود. این موضع‌گیری کاملاً هدفمند نیز زاویه‌های کم‌تر دیده‌شدهٔ برنامهٔ چندوجهی رژیم را به منظور مهار جنبش کارگری آشکار می‌کند. اکنون با خیزش توده‌های تهیدست و مخالفت اکثریت جامعه ما با برنامهٔ آزادسازی قیمت‌ها حضور و نقش جنبش کارگری و حرکت‌های سندیکایی در صحنه سیاسی کشور بیش از پیش اهمیت پیدا می‌کند.

اعتراض‌های مردمی به برنامهٔ آزادسازی اقتصادی که در حقیقت مخالفت توده‌های تهیدست و لایه‌های میانی جامعه با سمت‌گیری اقتصادی - اجتماعی حکومت جمهوری اسلامی است در مجموع اوضاع و احوالی تازه در میدان مبارزهٔ طبقاتی میهن ما به وجود آورده است. تقارن میان رشد اعتراض‌های کارگری و توان نهفته در اعتراض‌های مردمی در صورت سازمان‌دهی‌ای مناسب و همچنین برخوردار شدن از رهبری‌ای متکی به ارادهٔ توده‌های مردم می‌تواند در پیوند با یکدیگر رشد و گسترش مجموعهٔ مبارزات ضد دیکتاتوری و تغییر توازن قوا به سود مردم در کشور ما را موجب شود. منظور ما از رهبری‌ای متکی به ارادهٔ توده‌ها عبارت است از به وجود آمدن جبههٔ واحدی از نیروهای مخالف و منتقد دیکتاتوری که رهبری و هدایت مبارزات و اعتراض‌ها را عهده‌دار گردد. این جبههٔ واحد می‌توانست و می‌تواند مسیر رویدادها را به سود منافع مردم ایران هموار سازد.

در مقطع زمانی کنونی همکاری برای بسیج جنبش مردمی برای روبرویی با استبداد حاکم و پایگاه طبقاتی‌اش یعنی کلان‌سرمایه‌داری غارتگر، غیرمولد و انگلی چه در عرصهٔ سیاسی و چه در عرصهٔ صنفی - رفاهی با وجود کنونی کاستی‌هایی درک‌شدنی، حرکتی بی‌وقفه و یقیناً اثرگذار در میدان مبارزهٔ طبقاتی است. دولت ضد ملی‌رئیس با شعارهای عوام‌فریبانه نتوانسته و نمی‌تواند با توسل به مانورهای چندوجهی فریبکارانه‌اش این مبارزهٔ به حق را متوقف و فریاد حق‌طلبانهٔ کارگران و زحمتکشان را خاموش سازد. موردهایی که به آن‌ها اشاره کردیم نشانگر آن‌اند که در عرصهٔ صنفی - رفاهی اعتراض‌ها گسترده شده است و کارگران ضمن رشد آگاهی طبقاتی‌شان از اعتصاب همچون سلاحی مؤثر هرچه بیشتر بهره می‌گیرند. به این ترتیب یکی از شاخص‌های جنبش کارگری در آغاز سال جاری عبارت است از این واقعیت که با وجود پراکندگی در جنبش اعتراضی، آگاهی طبقاتی توده‌های کارگر در دو عرصهٔ سیاسی و صنفی به‌ویژه صنفی - سندیکایی رشد کرده است. از جنبهٔ دیگر یعنی عرصهٔ سیاسی، طبقه کارگر و زحمتکشان با وجود کاستی و کمبودها مانند سالیان گذشته برای پیوند مبارزاتشان با پیکار سراسری ضد دیکتاتوری در مجموع کوششی امیدبخش می‌کنند. طبقه کارگر ایران در مخالفتش با برنامهٔ خصوصی‌سازی و مبارزه‌اش برای پایان دادن به برنامهٔ ویرانگر تعدیل ساختاری و در جهت پیوند دادن اعتراض‌های لایه‌های اجتماعی متضرر از اجرای نسخه‌های نولیبرالی سرمایه‌داری به منظور به وجود آوردن فصل مشترکی میان این لایه‌های اجتماعی اقدام کرد. این کوشش جنبش کارگری در ارتقای سطح مبارزاتی جنبش ضد دیکتاتوری می‌تواند مؤثر واقع شود. بنابراین و مطابق این تجربه، هم‌اکنون با توجه به اعتراض‌های مردمی به گرانی‌ها در شهرهای مختلف کشور، سازمان‌دهی اعتصاب و همراهی با معترضان خیابانی اولویت دادن بی‌درنگ و چشم‌پوشی‌نشدنی جنبش کارگری به حرکت‌های سندیکایی است.

از چند سال پیش به این سو، با ژرفش و گسترش مبارزه علیه برنامهٔ خصوصی‌سازی به‌ویژه در مراکز مهم صنعتی - تولیدی‌ای مانند مجتمع نیشکر هفت‌تپه، پالایشگاه کرمانشاه، و نظایر آن‌ها، زحمتکشان با پافشاری بر

پایان دادن به برنامهٔ تعدیل ساختاری در مقطع‌های زمانی‌ای معین توانستند این مبارزه را از سطح صرفاً صنفی به عرصهٔ سیاسی گشایند و حمایت لایه‌های اجتماعی را کسب کنند. این امر کامیابی‌ای بزرگ نه‌تنها برای جنبش کارگری بلکه در ارتقا دادن به سطح مبارزه ضد دیکتاتوری نیز بوده است و علاوه بر این‌ها ارتباط تنگاتنگ مطالبات صنفی و سیاسی و درهم تنیدگی وظایف آن‌ها را هم نشان می‌دهد. نباید فراموش کنیم در سالی که پشت سر گذاشتیم / کارگران و زحمتکشان با طرح مطالبه‌هایی مانند حذف پیمانکاران نیروی کار، توقف برنامهٔ مقررات‌زدایی، لغو قراردادهای موقت، پایان دادن به برنامهٔ ضدملی خصوصی‌سازی و افزایش عادلانهٔ دستمزد در عرصه‌های صنفی - رفاهی به‌طور مستقیم نسخه‌های نولیبرالی سرمایه‌داری یعنی سمت‌گیری اقتصادی - اجتماعی حکومت جمهوری اسلامی را هدف قرار داده و گام‌هایی ارزنده در جهت آن به‌پیش برداشتند. با توجه به تحول‌های صحنهٔ سیاسی کشور ناآرامی دولت رئیسی بیش از پیش آشکار می‌شود. ادامهٔ اجرای برنامهٔ تعدیل ساختاری و آزادسازی قیمت‌ها که اکنون با افزایش قیمت نان و دیگر مواد خوراکی و سوخت به‌اجرا درآمده است، بی‌تردید مبارزات اعتصابی و به‌طور کلی اعتراض‌های کارگری افزایش یافته و ابعادی جدی‌تر به‌خود خواهند گرفت. گردهمایی سراسری فرهنگیان، مبارزه بازنشستگان و رشتهٔ اعتصاب‌های کنونی در مراکز کارگری که اعتصاب رانندگان زحمتکش اتوبوس‌رانی یکی از آخرین نمونه‌های آن بود، چشم‌اندازهایی تازه از میدان مبارزهٔ جنبش کارگری و زحمتکشان که نوک پیکان نبرد آن علیه دیکتاتوری ولایی و طرد رژیم ولایت فقیه است را در افق سیاسی میهن ما گشوده است. مبارزه کارگران پروژه‌ای صنایع نفت، اعتصاب‌های پراکنده کارگری در رشته‌های مختلف عمدتاً بر محور لغو قراردادهای موقت، حذف پیمانکاران نیروی کار، شناسایی حق اعتصاب، و تامین حقوق سندیکایی از گسترش و ژرفش جنبش کارگری و حرکت‌های سندیکایی‌ای حکایت دارند که به ارتقای سطح سازمان‌دهی و همبستگی نیازمند است. در این رابطه به‌ویژه در مقطع زمانی کنونی باید بر اصل اتحاد عمل فراگیر پافشاری کرد و از هرباره برای تشدید مبارزه با بهره‌گیری از سلاح اعتصاب کوشید.

همچنین یکی از مهم‌ترین سوزها در موضوع‌های مرتبط با چگونگی تقویت جنبش کارگری و راه‌کارهای مناسب به‌منظور تامین حق تشکیل‌یابی همچنان بحث و گفتگوهای نظری دربارهٔ احیای حقوق سندیکایی است. تنوع نظر در جنبش سندیکایی به‌ویژه در مرحله کنونی با توجه به سطح کمی و کیفی اعتراض‌ها و اعتصاب‌ها البته به‌خودی خود منفی نیستند. این تنوع با نپرداخت مفهوم و ماهیت جنبش سندیکایی طبیعی است. اما آنچه در این رابطه ضروری است که بر آن تاکید شود تنها احترام متقابل و هم‌زیستی نظرات گوناگون نیست، بلکه کوشش برای اتحاد عمل فراگیر به‌هدف ارتقای سطح سازمان‌دهی در مرحله نخست و در گام بعدی همچون پیش‌زمینه‌های واقعی وحدت سندیکایی در میان طبقه کارگر و زحمتکشان میهن ماست. از این روی، اهمیت طرح شعار احیای حقوق سندیکایی بیش از گذشته خودنمایی می‌کند. در ارتباط با احیای حقوق سندیکایی یادآوری این نکته خالی از فایده نیست که با رشد بحران در همه عرصه‌ها و ناآرامی رژیم برای برون‌رفت از بحران و حل معضله‌هایی که گریبان‌ش را گرفته مبارزه جنبش کارگری بازم رشد خواهد کرد. جنبش کارگری برای ایفای نقش مؤثر در تحول‌های آینده که هم‌اکنون در افق سیاسی میهن ما با اعتراض‌های مردمی به گرانی‌ها در شهرهای مختلف پدیدار شده باید آمادگی داشته باشد. ما بار دیگر با تاکید بر اهمیت بی‌چون‌وچرای اتحاد عمل فراگیر و استقلال عمل طبقاتی طرح خواسته‌هایی مانند مزد مساوی در برابر کار مساوی، توقف برنامهٔ خصوصی‌سازی، حذف پیمانکاران نیروی کار، لغو قراردادهای موقت، و اجرای طرح طبقه‌بندی مشاغل می‌توانند فصل مشترک‌ها و پایه‌های وحدت سندیکایی با مضمون روشن ضد سرمایه‌داری در پیکار با دیکتاتوری ولایی باشند. نباید از یاد ببریم که گستردگی اعتصاب در میان کارگران و زحمتکشان رشته‌های مختلف از نارضایتی شدید در میان زحمتکشان فکری و یدی و مخالفت فعال‌شان با وضعیت موجود حکایت می‌کند. این جنبش اعتراضی گسترده اما هنوز هم بدون سازمان‌دهی ضرور با مشخصه‌های معینش این ظرفیت را دارد که به جنبشی نیرومند و سراسری تبدیل شود.

در مرحله کنونی با رشد اعتراض‌های مردمی و حضور هرچه بیشتر توده‌های تهیدست در اعتراض‌ها جنبش کارگری و حرکت‌های سندیکایی با تمام توان به‌این مبارزات یاری رسانده و با آن‌ها ابراز همبستگی کنند. سازمان‌دهی اعتصاب‌ها و اعتراض‌های کارگری و پیوند آن‌ها با جنبش مردمی که اکنون در میهن ما جریان دارد وظیفه‌ای درنگ‌ناپذیر است. باید با تشدید مبارزه، گسترش اعتصاب‌ها، اتحاد عمل فراگیر استوار و مصمم گام به‌پیش برداشت.

افزایش هزینه‌های درمان و دارو سلامت زحمتکشان را تهدید می‌کند!

طی هفته‌های اخیر با اجرای برنامه آزادسازی اقتصادی اوضاع معیشتی مردم کشورمان با دشواری‌هایی بسیار جدی مواجه شده است. افزایش قیمت‌ها از جمله اقلام مربوط به درمان و بهداشت با سرعت و بی‌رحمانه زندگی و اندوخته‌های ناچیز کارگران، زحمتکشان و بازنشستگان را می‌بلعد. وضعیت بسیار وخیم است، سلامت و زندگی خانوارهای کارگری با خطری هولناک روبه‌رو گردیده است.

در کشور ما سهم بیشتر هزینه سلامت از جیب مردم پرداخت می‌شود و تمام وعده و وعده‌ها برای کاهش هزینه‌های مردم تا کنون پوچ و تو خالی از آب درآمده‌اند. طبق قانون برنامه ششم توسعه کشور مصوب از سوی رژیم، قرار بود سهم هزینه سلامت از طرف دولت و بیمه‌ها به ۷۵ درصد برسد ولی این معادله در حال حاضر بر عکس شده و همین عامل باعث رشد فقر در جامعه ماست. تأمین دارو و هزینه‌های درمان برای بسیاری از مردم ناممکن یا با هزینه‌هایی بسیار بالا همراه شده است و برای آن دسته از کارگران و بازنشستگانی که محروم از بیمه هستند، تأمین دارو و هزینه‌های درمان به رؤیایی دست‌نیافتنی تبدیل شده‌اند.

دولت ورشکسته رئیسی در چارچوب فرمان‌های ولی فقیه با تحمیل هزینه سلامت به مردم و با حذف ارز دولتی در تأمین داروهای داخلی و خارجی، آزادگذاشتن دست مافیای دارو و قاچاق دارو، مشکلات عظیمی را برای کارگران، زحمتکشان و بازنشستگان میهن ما به‌وجود آورده است. امروزه بیمه‌های تأمین اجتماعی نیز هزینه‌های سنگین دارو، بیمارستان و به‌طورکلی بهداشت خانوارهای کارگری را نمی‌تواند پوشش دهد.

در همین زمینه در پی اظهارات وزیر بهداشت که مدعی است دارو گران نشده و قیمت داروها طبق سال گذشته خواهد بود، یک عضو کمیسیون بهداشت و درمان مجلس اعتراف می‌کند: "وزارت بهداشت ادعا می‌کند که دارو گران نشده است، حقیقت ماجرا این است که داروها گران شده و این گرانی و تورم را می‌توان با پوست و گوشت خود لمس کرد. رئیس سازمان غذا و دارو تأکید می‌کند دارو گران نشده است، اما چرا مردم از گرانی دارو معترض هستند" [خبرگزاری مهر، ۱۶ اردیبهشت ۱۴۰۱].

کارگران، زحمتکشان و بازنشستگان میهن ما با اعتراض‌های بی‌وقفه‌شان اعلام می‌کنند که حاضر به زندگی در زیر خط فقر نیستند. برخورداری از زندگی ای شایسته و فارغ از هرگونه نگرانی برای تأمین مایحتاج اولیه زندگی از جمله تأمین دارو و درمان جزو وظیفه و مسئولیت‌های پایه‌ای و جدانشدنی یک حکومت است. رژیم استبدادی حاکم بر میهن ما به‌مدت چهار دهه از انجام مسئولیتش در این امر خطیر شانه خالی کرده است و جز بیکاری، فقر، بی‌امنیتی و گرانی‌های روزافزون برای کارگران، زحمتکشان و بازنشستگان میهن‌مان چیزی دیگر به‌همراه نیاورده است. خواست بر حق کارگران، زحمتکشان و بازنشستگان افزایش دستمزد عادلانه و درمان و بهداشت رایگان است. باید با اتحاد و رزم مشترک به این خواست‌های به‌حق دست یافت.

ادامه هدف واقعی در حاشیه‌سازی ...

شورای نگهبان و مجلس افزایش ۱۰ درصدی مزد کارگران دولتی را رد کردند. کارگران دولتی فکر می‌کردند مشمول افزایش ۵۷/۴ درصدی مزد خواهند شد، اما بلافاصله بعد از تصویب افزایش ۵۷/۴ درصدی دستمزد کارگران، اتاق بازرگانی و نمایندگان مجلس و به‌اصطلاح مؤسسه خبریه‌ای به‌بهبانهای "تورم‌زا" بودن افزایش دستمزد و عدم توانایی کارفرمایان به پرداخت دستمزد خواستار "اصلاح دستمزد مصوب" شورای عالی کار را خواستار شدند و یورش گسترده به دستمزد کارگران را آغاز کردند. رژیم در ادامه تهدید جنبش اعتراضی زحمتکشان، حقوق فروردین‌ماه کارگران دولتی را به‌صورت علی‌الحساب پرداخت کرد. پورا بر ابراهیمی، رئیس کمیسیون اقتصادی مجلس هم گفت: "درخواست بازرگاری در دستمزد مصوب توسط کمیسیون اقتصادی به رئیس مجلس داده شده" است. روز ۱۵ اردیبهشت‌ماه بار دیگر دولت رئیسی در مصوبه‌ای "کارکنان مشمول قانون کار در وزارتخانه‌ها و شرکت‌های دولتی را مشمول افزایش ۱۰ درصدی کارکنان دولت" کرد.

به دنبال این حمله کارگزاران رژیم به معیشت زحمتکشان، کارگران صنعت نفت، وزارت نیرو، مخابرات و سایر نهادهای دولتی و حتا کارگران معادن زیر مجموعه ایمیدرو اعتراض‌های شان به یورش جدید رژیم بر تشدید کرده‌اند. برای نمونه، تمام کارگران با تأکید بر مشمول بودن بر افزایش مزدی مصوب شورای عالی کار و محروم بودن از "تمام مزایای مزدی" و پاداش‌ها و امتیازات کارمندان و مدیران دولتی، به‌نماینده‌ای از شش هزار اپراتورهای سراسر کشور، اعضای شورای اپراتوری و پست‌های فشار قوی حرکت دولت رئیسی را "خلاف قانون" خواندند. با انتشار نامه‌ای سرگشاده و تأکید بر "ابراهیم‌وار" دم زدن کارگزاران رژیم "از شکستن بت‌های تحقیر و تبعیض" برای "ترمیم معیشت" کارگران، روز ۲۱ اردیبهشت‌ماه کارگران قرارداد موقت نفت نسبت به افزایش ده درصدی مزد اعتراض شدیدی کرده و اعلام کردند: "از تمام ظرفیت‌های لازم بهره برده و برای به‌جریان انداختن مجدد طرح تبدیل وضعیت، اجرای کامل مصوبه ساماندهی، نظام جبران خدمات و احقاق حقوق حقه کارکنان قرار داد موقت... بر خواهیم داشت." کارگران و رانندگان اتوبوس‌رانی تهران روزهای ۲۶ و ۲۷ اردیبهشت‌ماه در اعتراض به افزایش ده درصدی دستمزد اعتصابی گسترده را آغاز کردند. نیروهای امنیتی رژیم با هدف شکستن اعتصاب ۲۰ نفر از رانندگان مبارز را بازداشت کردند. رژیم فاسد ولایی به‌جای عمل به وعده‌هایش به حذف "تمام پیمانکاران" و تصویب "طرح ساماندهی استخدام کارکنان دولت" تا اردیبهشت‌ماه حتی کاهش دستمزد یک چهارم خط فقر کارگران را در نظر دارد. سخنان علی‌خانم‌های و دیگر مسئولان ارشد نظام جز عوام‌فریبی نام دیگری ندارد. در روزهای اخیر با تشدید اعتراض‌های مردمی علیه گرانی‌ها رژیم می‌کوشد با چنین عوام‌فریبی‌هایی از پیوند اعتصابات کارگری با اعتراض‌های مردمی مانع گردد. باید این مانورهای فریبکارانه را افشا و خنثی ساخت.

ادامه احیای حقوق سندیکایی، حذف پیمانکاران ...

تدریجی ارز ترجیحی از دیگر کالاها انجام گرفته است. استاد اقتصاد احسان سلطانی ۲۴ اردیبهشت‌ماه درآمد ارزی سال ۱۳۹۸ کشور را حدود "۸۰-۷۰ میلیارد دلار" عنوان کرد و افزود: "امسال پیش‌بینی درآمد ارزی ۱۰۰ میلیارد دلاری را محاسبه کرده‌ایم." در پاسخ به این سؤال که "این درآمد بالا کجا رفته است؟" سلطانی گفت: به‌نظر من "درآمد ارزی خود را در قالب فرار سرمایه و سرمایه‌گذاری خارجی... از کشور خارج کردیم."

با تورم لگام گسیخته، بین ارائه یارانه نقدی یا کالا برگ برای جبران حذف ارز ترجیحی، دولت رئیسی که هدف حذف فقر مطلق در دو هفته آخر اسفندماه ۱۴۰۰ را داشت، تصمیم به پرداخت یارانه نقدی ۳۰۰ یا ۴۰۰ هزار تومانی گرفته است. با اشاره به کاهش شدید ارزش یارانه ۴۵ هزار تومانی احمدی‌نژاد، سلطانی گفت: "وقتی دولت کالا برگ می‌دهد، دیگر نمی‌تواند یک قطعه مرغ دو کیلویی را هر بار نصف کند." در پاسخ به سؤال خبرنگار ایلنا که "ایا یارانه ۴۰۰ هزار تومانی افزایش قیمت‌های ناشی از حذف ارز ترجیحی را پوشش می‌دهد؟" نماینده وزارت اقتصاد گفت: "بله... خانوار برای مصرف کالاهای مورد نظر... پول هم اضافه می‌آورد." روزنامه شرق، ۲۵ اردیبهشت‌ماه، با اشاره به ماهانه یک میلیون و ۶۰۰ هزار تومان به‌عنوان "سقف دریافتی" یارانه یک خانوار چهار نفره و مقایسه آن با مبلغ لازم برای خرید ۱۹ کالا قلم خوراکی‌های مورد نیاز بعد از افزایش قیمت، مابه‌التفاوت محاسبه شده را "بیش از یک میلیون ۸۰۰ هزار تومان" گزارش داد. ایلنا، ۲۶ اردیبهشت‌ماه، از دریافت پیام بسیاری از کارگران و بازنشستگان مبتنی بر "دهک ده درآمدی" مشمول شدن و دریافت نکردن یارانه خبر داد. رهبری شکل‌های زرد حکومتی علاوه بر رضایت دادن به سید معیشت ۹ میلیون تومانی محاسبه شده از سوی وزارت اقتصاد، صرفاً خواستار "سهمی" از ۹ میلیون تومان بودند. در توجیه رضایت دادن به مبلغ ۹ میلیون تومان سید معیشت محاسبه شده توسط وزارت اقتصاد، معاون دبیرکل خانه کارگر روز ۸ اردیبهشت‌ماه گفت: "می‌گفتیم دولت و کارفرما خود با هم سید حداقل معیشت را محاسبه کنند و با این کار توپ را به زمین حریف می‌انداختیم." با یورش گسترده رژیم ولایی به دستمزد و معیشت زحمتکشان، اکنون برای زحمتکشان مبارزه علیه سیاست تعدیل ساختاری رژیم و به‌منظور دستیابی به حقوق راستین‌شان مبارزه‌ای منسجم و پیگیر و متحد برای احیای حقوق سندیکایی و تشکیل سندیکاهایی مستقل در اولویت قرار دارد.

سندیکاهای کارگری ونزوئلا و کارزار تأمین امنیت شغلی برای کارگران!

سندیکاهای کارگری ونزوئلا کارزار گسترده‌ای علیه نقض حقوق کار کارگران به‌ویژه زنان کارگر سازمان داده‌اند. سایت حزب کمونیست ونزوئلا در روز جهانی کارگر سخنان یکی از فعالان سندیکایی این کشور در ارتباط با این کارزار را منتشر ساخت که ترجمه آن در زیر می‌آید:

زنان کارگر ونزوئلا بیش‌ترین آسیب را از نبود امنیت شغلی می‌بینند. لنین لینارز، یکی از اعضای رهبری مرکز واحد اتحادیه کارگران ونزوئلا "سی.یو.تی.و" همچنین از اعضای فدراسیون جهانی سندیکاهای کارگری "دبلیو.اف.تی.یو"، تأکید کرد: "زنان، کارگران زن ونزوئلایی، بیش‌ترین آسیب را از بی‌ثباتی دستمزد می‌بینند. این زنان و دختران و پسران‌شان عمده‌ترین قربانیان فروپاشی بافت اجتماعی و افزایش فقر در کشور هستند."

لینارز اشاره می‌کند: "نقض حقوق کار کارگران، به‌ویژه کارگران زن، موضوعی است که رسانه‌های دولتی و خصوصی در ونزوئلا کاملاً آن را مسکوت گذاشته‌اند. در آرگوا بیش از دو هزار کارگر اخراج شده‌اند و شکایت‌های اخراجی‌ها را داریم. شرکت بزرگ تولید کننده فرآورده‌های گوشتی و سوسیس به‌نام پلومروسه آمریکای لاتین صدها نفر را ناعادلانه از کارخانه سوسیس خود اخراج کرد بدون اینکه پاسخگو باشد."

این نماینده سندیکا در ادامه گفت: "این همان چیزی است که ما آن را طرح برندا (Brenda) می‌نامیم، فرایندی هیولایی از 'پاکسازی' در مدیریت دولتی و بخش خصوصی که قبل از همه‌گیری کرونا آغاز شد، اما در عمل با آن نهادینه شد."

هنگام شرکت در راهپیمایی کارگران و زحمتکشان که از سوی اتحادیه‌های کارگری و نهادهای مردمی فراخوانده شده بود، لینارز تأکید کرد: "چه کسانی را می‌خواهند اخراج کنند؟ مردان و زنان بالای ۴۰ سال، با مسئولیت‌های خانوادگی و چند فرزند پسر و دختر، با آسیب‌دیدگی از پیامدهای حوادث شغلی و کسانی که آگاهی طبقاتی دارند و برای مبارزه در راه حقوق خودشان سازمان‌دهی می‌کنند. لحظه‌های بحرانی و مذاکره - که اکنون آن را گفت‌وگو می‌نامند - سناریوهایی دقیقاً مساعد برای پاکسازی‌ها هستند و در مدیریت دولتی آن را کلید زدند. آن‌ها مردم را فرستادند خانه تا از خانه 'کار' کنند [دورکاری]، عملاً بدون دستمزد، و به‌منظور

انعطاف‌پذیری بی‌رحمانه کار [و مزد] که امروز در بخش دولتی و خصوصی می‌بینیم و به‌طور عمده شامل زنان می‌شود، راه را هموار ساختند."

این فعال سندیکایی یادآور شد: "کارفرما کارگران را می‌چلاند و سپس آنان را دور می‌اندازد. برای کارفرمایان، کارگران به‌عنوان انسان هیچ ارزشی ندارند و بسیار ناامیدکننده است که ببینیم چگونه دولت ونزوئلا به این موضوع رضا می‌دهد." او تکرار کرد: "بخش خصوصی نه اقتصاد ملی، بلکه اقتصاد خود را به‌حرکت درمی‌آورد. دست کشیدن از حقوق کارگران یعنی به‌عمد دادن اجازه زیر پا گذاشتن حقوق کارگران است تا برخی از حوزه‌ها مانند خدمات یا مخابرات کمی بهبود یابند و این جرم است. ونزوئلا خودش را سروسامان نمی‌دهد، بهبود شرایط در برخی مکان‌ها وجود دارد که ما کارگران آن را با مصادره حقوق خود [هزینه آن را] می‌پردازیم." او هشدار داد: "کارگرانی هستند که حتی با جان خود تاوان آن [بهبود شرایط] را می‌دهند. بیش از ۷۰ نفر اخراجی از شرکت بزرگ تولید کننده فرآورده‌های گوشتی و سوسیس به‌دلیل بیماری‌هایی جان خود را از دست دادند، زیرا نتوانستند به‌علت کمبود منابع و افسردگی بیماری‌شان را درمان کنند."

این سندیکالیست فاش ساخت: "مرکز واحد اتحادیه کارگران ونزوئلا به‌دلیل بیان این موارد بایکوت شد و از شرکت در مجمع گفت‌وگوی اجتماعی که بین فدکاماراس [اتحادیه کارفرمایان از بخش‌های مختلف اقتصاد]، دولت، و اتحادیه‌ها حذف شد. باید گفت که اتحادیه‌های واقعی کارگری که مخالف سیاست حقوق و دستمزد کنونی هستند، در این گفتگوها حضور نداشتند." [به‌نقل از: سایت حزب کمونیست ونزوئلا - ۱۱ اردیبهشت ماه ۱۴۰۱].

<https://prensapcv.wordpress.com/2022/05/01/precarizacion-laboral-afecta-principalmente-a-las-venezolanas/>

لطفاً در مکاتبات خود با آدرس های زیر از ذکر هرگونه نام اضافی خودداری کنید.

آدرس پستی:

B.M. Box 1686, London WC1N 3XX, UK

<http://www.tudehpartyiran.org>

آدرس های اینترنت و «ای-میل»

E-Mail: dabirkhaneh_hti@yahoo.de

ضمیمه کارگری نامه مردم - شماره ۵۹

Nameh Mardom - Workers Supplement No.59

23 May 2022

شماره فاکس و تلفن
پیام گیر ما

004930
23629727

